



Στιγμιότυπα και χαρακτηριστικές εικόνες από το κίνημα και την πολιτική συγκυρία από την 1η Συνδιάσκεψη του NAP το 1990 έως το 4ο Συνέδριο του NAP που ξεκινάει την Παρασκευή 1 Δεκέμβρη 2017 στην Αθήνα.

Μια παραγωγή της Λέσχης Αναιρέσεις Θεσσαλονίκης για το 4ο Συνέδριο του NAP:

Για ένα σύγχρονο και συλλογικό «Τι να κάνουμε»

Μιχάλης Παπαμακάριος, από το [ΠΡΙΝ](#)

Την ερχόμενη Παρασκευή 1 Δεκεμβρίου ξεκινά τις εργασίες του το 4ο συνέδριο του NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση. Στο τριήμερο 1, 2 και 3 Δεκέμβρη θα ολοκληρωθεί μια πορεία διαλόγου των δυνάμεων του NAP με τον κόσμο της μαχόμενης αριστεράς και του

κινήματος, που ξεκίνησε τον περασμένο Ιούλιο με την έκδοση των θέσεων της ΠΕ.

Είναι γεγονός ότι αυτό το συνέδριο γίνεται σε μια δύσκολη φάση για τον κόσμο της δουλειάς και τη νεολαία. Κυριαρχεί ακόμη η απογοήτευση, η αμηχανία, οι μειωμένες προσδοκίες, παρά τα σημαντικά, αλλά λίγα ακόμη, αντίθετα παραδείγματα, όπως αυτό της μάχης κατά των πλειστηριασμών. Το πλήγμα που επέφερε η κυριαρχία του ΣΥΡΙΖΑ και τα αποτελέσματα αυτής της αντίληψης έχουν εγγραφεί πάνω στο σώμα του κόσμου του αγώνα. Ταυτόχρονα, η δομική κρίση του συστήματος δεν δείχνει να ξεπερνιέται και αυτό κάνει το κεφάλαιο και τους εκφραστές του να οξύνουν παραπέρα την αντιδραστική ανασυγκρότηση του καπιταλισμού οδηγώντας τις αντιθέσεις του σε παροξυσμό. Ο κοινωνικός και πολιτικός ολοκληρωτισμός του κεφαλαίου βαθαίνει, ο πόλεμος επανέρχεται ως πιθανή μορφή υπέρβασης της κρίσης. Βρισκόμαστε μπροστά σε μεγάλες εξελίξεις.

Υπάρχει, όμως, φως μέσα στη διαφαινόμενη νύχτα. Είναι οι συνεχείς και αλληπάλληλες προσπάθειες επαναφοράς του μαζικού αγώνα των εργαζομένων, για αυτό το λόγο μάλιστα κυβέρνηση, ΕΕ και ΔΝΤ επιχειρούν προληπτικά να αποκόψουν τη δυνατότητα για ένα νέο ανώτερο κύμα αγώνων και διεκδικήσεων, βάζοντας στο γύψο το δικαίωμα στην απεργία. Είναι οι αναζητήσεις, αποσπασματικές και κατακερματισμένες προς το παρόν, μιας νέας πνοής στην αριστερά, μιας διαφορετικής πρότασης τόσο στην Ελλάδα όσο και διεθνώς. Είναι ο κόσμος που ολοένα και περισσότερο συνειδητοποιεί το διπλό αδιέξοδο της εποχής μας, τη διαρκή βάρβαρη «κανονικότητα» του σύγχρονου ολοκληρωτικού καπιταλισμού και την αποτυχία του ρεφορμιστικού δρόμου, ακόμα και των πιο μαχόμενων πλευρών του. Ο κόσμος αυτός είναι ο δέκτης του νέου αντικομμουνισμού τύπου Ταλίν, που ενώνει τον Τραμπ με τον Μακρόν και τον Μητσοτάκη με τη Μέρκελ.

Είναι αυτή ακριβώς η ιστορική στιγμή που το NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση θέτει με το συνέδριό του την ανάγκη και την κατεύθυνση δράσης που θα δικαιολογεί τους φόβους του συστήματος για μια ιστορική επανεμφάνιση του κομμουνιστικού ρεύματος στη νέα εποχή του καπιταλισμού. Δεν πρόκειται για κάποια ιδεολογική εμμονή του NAP για τον Κομμουνισμό, αλλά για μια πρωτοβουλία που βασίζεται πάνω στη μελέτη τόσο των σύγχρονων τάσεων στο πεδίο της παραγωγής όσο και των ευρύτερων δυνατοτήτων της εποχής μας για ένα πραγματικό άλμα του ανθρώπου στην ελευθερία. Βασίζεται στην εκτίμηση της βασικής έλλειψης της προηγούμενης φάσης του μαζικού κινήματος στη χώρα μας ενάντια στην επιθετική ανασυγκρότηση του καπιταλισμού, αυτής της απουσίας μιας αντισυστημικής στρατηγικής απάντησης, με σύγχρονο κομμουνιστικό περιεχόμενο, ενάντια στη στρατηγική επίθεση του κεφαλαίου, που θα μπορεί να καθορίζει την τακτική και να βαθαίνει τον πολιτικό χαρακτήρα των αγώνων, κάνοντάς τους επικινδύνους και με αυτό τον

τρόπο και αποτελεσματικούς.

Βέβαια αυτός ο βασικός προσανατολισμός του 4ου συνεδρίου του NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση δεν στοχεύει σε μια μονομερή συζήτηση. Ιεραρχεί σαν πρώτο ζήτημα τη συγκρότηση σε ανώτερο επίπεδο της ευρύτερης σήμερα πρωτοπορίας, σε όλα τα επίπεδα (κόμμα, μέτωπο, κίνημα) και πρώτα και κύρια στο στρατηγικό πεδίο, ενός σύγχρονου προγράμματος και κόμματος κομμουνιστικής απελευθέρωσης, σαν εκείνο τον κρίκο που θα τραβήξει ψηλότερα όλη την αλυσίδα, οδηγώντας το μαζικό κίνημα και τη μαχόμενη αριστερά σε ανώτερο επίπεδο συσπείρωσης και παρέμβασης.

Με αυτόν τον τρόπο μπορεί να ξεπερνιούνται τα σημερινά ασφυκτικά όρια του «Δεν υπάρχει εναλλακτική» και να τίθεται μαζικά η συζήτηση για το σύγχρονο «Τι να κάνουμε». Το συνέδριο του NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση ευελπιστεί να αποφασίσει πρωτοβουλίες που θα βάλουν σε ράγες αυτή την κατεύθυνση.

Πολύ περισσότερο, ευελπιστεί να μην είναι ένα συνέδριο για τα «του οίκου του», αλλά μια σημαντική συμβολή στην αντιστροφή της σημερινής κατάστασης και μια διαδικασία έμπνευσης των πιο πρωτοπορών κομματιών των εργαζομένων και της νεολαίας. Γιατί όσο και αν αυτό φαίνεται τώρα, το κεφάλαιο δεν έχει νικήσει ακόμα, τα υπόγεια ρεύματα της ανατροπής μπορούν να συνενωθούν σε ένα χείμαρρο που θα συμπαρασύρει τον βάρβαρο κόσμο στο διάβα του.